

Et interview med Andrew Davidson

Du har brugt syv år på at skrive Gargoilen - Stendragen, en roman, du begyndte på, da du var i trediveerne. Hvad var dit udgangspunkt?

Da jeg først flyttede til Japan og underviste i engelsk og skrev til japanske websteder, skrev jeg en række breve til en nær ven. I disse breve begyndte en person at trænge sig på og tog over, hver eneste gang hun kunne fratage mig kontrollen over min pen. Hun ankom med vildt hår og blågrønne øjne, fablende løs foran en kirke, og sammen med hende kom hendes navn: Marianne Engel. Hun blev simpelt hen ved med at prikke til mig, indtil jeg indvilgede i at give hende mere opmærksomhed. Det var tydeligt, at hun skulle danne baggrund for en roman.

På daværende tidspunkt var jeg nysgerrig omkring behandlingen af overlevende efter alvorlige forbrændinger. Jeg ved godt, at det kan virkede noget specialiseret og besynderligt, men det var direkte forbundet til en idé, jeg havde omkring udgangspunktet for en roman. Jeg forestiller mig, at alle har oplevet et brudt forhold og har oplevet fornemmelsen af at 'være blevet brændt'. Det er selvfølgelig en kliché fyldt metafor, men det er netop en kliché, fordi det er rammende og sandt. Jeg var dybt optaget af tanken om et forhold, der ikke *endte*, men *begyndte* med følelsen af at være blevet brændt – i sin mest bogstavelige forstand.

Hvordan foretog du research til Gargoilen?

Historien blev ikke skrevet og dernæst suppleret med den nødvendige research. I stedet læste jeg meget, og nogle gange drejede en enkelt ny lille oplysning min roman i en ny retning. Min research er næsten udelukkende baseret på skriftlige værker, lige fra opslagsbøger omkring livet i middelalderens Tyskland til lægeartikler om den seneste forskning inden for behandlingen af brandsår. I skrivende stund (juli 2008) har jeg faktisk aldrig været i Tyskland eller i det kontinentale Europa. Og jeg har heller aldrig besøgt en brandsårsafdeling.

Som et eksempel på at min brede research har influeret på romanen, er hele den del af bogen, der foregår i middelalderens Tyskland. Jeg havde ikke oprindeligt nogen intention om at føre historien tilbage til dette sted eller denne tid; det første udkast nævnte overhovedet ikke Søster Mariannes liv i middelalderen. Det var først, da jeg havde arbejdet på romanen i et år, at jeg stødte på en reference til et kloster kaldet Engelthal. Som jeg nævnte før, ankom Marianne Engel med sit fulde navn, og selv om jeg vidste, at hendes efternavn betød 'engel' på tysk, havde jeg aldrig hørt om klostret før. Afsnittene der foregår i middelalderens Tyskland blev i sidste ende til, fordi den karakter, jeg havde introduceret i mine personlige breve, ankom med navnet Engel, og fordi jeg fandt navnet på klostret – 'Engelthal' eller 'Englenes Dal' – ret charmerende.

I sin ungdom fandt bogens fortæller trøst på sit lokale bibliotek. Gjaldt det samme for dig som barn?

Jeg var den dreng, der cyklede ned til biblioteket og kom tilbage med kurven fuld af bøger. Jeg læste dusinvis af bøger hver uge, der var ikke noget bedre. Emnerne gik lige fra biografier til viden-skab til myter til seriøs fiktion – alt havde min interesse. Når jeg ikke læste, kunne jeg godt lide at sidde i hjørnet og lytte til de voksnes snak, og det jeg nød mest var løgnehistorier. Jo mere sikker jeg var på, at historien var opspind, jo mere nød jeg fortællingen..

Hvornår fandt du ud af, at du ville være forfatter?

I mine teenageår koncentrerede jeg mig om at spille hockey. Jeg var jo trods alt en canadisk dreng. Jeg var god, men ikke nær god nok. Da jeg var seksten, indså jeg, at der ikke var nogen fremtid i den nationale hockeyliga for mig. Tidspunktet stødte sammen med en fantastisk engelsklærer i gymnasiet, og fra da af og frem har jeg ikke haft lyst til andet end at skrive professionelt.

Du har fået den slags debut, som de fleste forfattere drømmer om, hvor de udenlandske rettigheder er solgt til tyve lande og med en enestående ros inden udgivelsen. Hvilke råd har du til håbefulde forfattere?

Jeg har taget mange forfatterkurser og fik tit at vide, at det bedste var at skrive om ting, man kender til. Men det har jeg altid opfattet som det dårligst mulige råd. Jeg vil foreslå, at man skriver om det, man *ønsker* at vide noget om, fordi der ligger ugers, måneders eller endda års research forude. Det allervigtigste er at finde noget, der kan holde din interesse fanget så længe. Min skriveproces består i at skrive for meget og derpå reducere. Den færdige roman på ca. 154.000 ord blev reduceret fra mere end en million ord, som jeg skrev, mens jeg forsøgte at finde ud af, hvad jeg skrev om.